

Català **Camille Orny i Magda Vaz, *ARTENGO2000*. Del 24 de gener a l'1 d'abril de 2018. Projecte individual, Sala Petita. Barcelona**
Producció és una iniciativa de La Capella.

Camille Orny i Magda Vaz porten el format de la minisèrie a la Sala Petita amb un docudrama per a sis pantalles que parteix de la història d'un grup de cinc companys de pis –entre els quals hi ha les versions semidramatitzades de les mateixes artistes– que han signat un contracte de patrocini amb una empresa anomenada Artengo. En una realitat, Artengo és una submarca de la cadena de material esportiu Decathlon dedicada als esports de raqueta, mentre que en una altra realitat és una misteriosa multinacional russoamericana. La sèrie comença amb un somni en què un dels habitants del pis és perseguit pels mitjans de la marca Artengo que els companys s'han compromès a portar a totes hores en virtut del contracte de patrocini que han signat. En contrapartida, de tant en tant reben remeses de menjar sense marca i gaudeixen d'un descompte en la factura del gas. *Artengo2000* és una història de tipus acumulatiu: cada capítol és un tot complet i independent, però al mateix temps s'empelta profundament en el cos de la sèrie, amb certs elements i línies argumentals que s'interrelacionen.

Artengo2000 gira entorn del possible creixement personal i els trastorns psíquics que implica el fet de compartir pis i haver-se convertit en lleial ambaixador d'una marca. Som testimonis de la transformació d'un pis compartit en un espai semblant a un laboratori governat per les transaccions

no escrites que comporta el patrocini d'una empresa i d'un estil de vida concret. Tot i que l'acció ens porta fins a Montjuïc, l'hotel W Barcelona i el centre comercial Arenas, així com altres indrets reconeguts, el pis d'Artengo és la principal localització psicològica de la minisèrie. Tot i així, a diferència del to despreocupat de les aventures còmiques i romàntiques que vivien els companys de pis de la sèrie televisiva *Friends* (1994-2004), el pis d'Artengo és un formiguer d'històries irracionals, desconfiança, somnis perturbadors i fantasmes. Els seus habitants s'acaben convertint en conillots d'índies en una estació espacial d'avantguarda que sura en una mena de buit al límit de l'ètica corporativa, la lleialtat i les relacions interpersonals. Entre els personatges hi ha els companys de pis de la Camille i la Magda, en Manu i la Laura, un jugador de tennis professional acabat i un home anomenat Borja que es fa passar per mig danès, mig català, i que té un interès acadèmic per introduir a la ciutat de Barcelona formes innovadores i més secretes de patrocini permanent.

Artengo2000 té lloc en un entorn familiar però retorçat on l'economia dels petits encàrrecs, el treball col·laboratiu i els serveis compartits semblen haver evolucionat de maneres encara més perverses. Cal esmentar, per exemple, l'aparició d'una marca anomenada Little Bits, una mena de Deliveroo mutada que basa la seva activitat en les microtapes. Tal com han

explicat Orny i Vaz, el docudrama que passa en aquest pis compartit pretén imaginar l'esperpèntica contradicció d'un *kommunalka* (els *kommunalki* eren pisos comunitaris ocupats per diverses famílies que Lenin va impulsar com a resposta a la crisi de l'habitatge que hi va haver després de la Revolució Russa de 1917) situat en un futur proper en què la lògica neoliberal i de Silicon Valley exerceix un poder encara més gran. Naturalment, en aquest cas, l'anomenada "economia col·laborativa" del cotreball, o de plataformes en línia com BlaBlaCar i Airbnb, no és el reflex d'una fantasia altruista d'emprenedoria o cohesió comunitària dinàmica, sinó un símptoma d'unes circumstàncies socioeconòmiques cada vegada més precàries. Renunciar a una part de l'espai personal forma part de l'experiència de compartir pis, si bé permet abaratir els costos de la vida. Tanmateix, el contracte de patrocini que han signat els companys de pis agreuja fins a nivells extrems els sacrificis que han de fer. No és que l'equilibri entre vida professional i personal s'hagi difuminat, sinó que ha quedat completament destruït, ja que els habitants del pis han hagut de renunciar a la seva intimitat i a la seva subjectivitat per convertir-se en una mercaderia de la marca Artengo.

Mentre que en l'àmbit televisiu la majoria de narradors s'esforcen per ser neutres i passar desapercebuts, com si els espectadors haguessin →

→ d'obviar que la història els arriba a través d'un intermediari, la narrativa d'Orny i Vaz i el món d'*Artengo2000*, on els mites són de fabricació casolana, dista molt de ser directa. Incorpora nombroses històries dubtoses, tant en pantalla com fora de pantalla. Alguns estudiosos dels mitjans audiovisuals afirmen que gèneres cinematogràfics com el *western* o el cinema negre han passat per una mena de metamorfosi de quatre fases.¹ En la primera fase, es van definir i identificar les convencions del gènere. En la segona fase, la "clàssica", aquestes convencions van arribar a un punt d'equilibri, i es va aconseguir la complicitat mútua de creadors i públic; la tercera fase va ser la de les floritures formals i estilístiques. Finalment, hi va haver una fase "barroca" en què aquestes floritures van adquirir tanta importància que es van acabar convertint en l'essència de l'obra. Ara bé, fa de mal dir si les sèries de televisió han seguit aquesta mateixa lògica o no, sobretot ara que reunir-se a la sala d'estar per mirar l'últim èxit televisiu a l'hora en què s'emet ja fa temps que s'ha convertit en una cosa del passat, perquè els espectadors poden empassar-se un grapat d'episodis seguits gràcies als sistemes de transmissió sense interrupcions. A més, no pot ser que *Artengo2000*, igual que la surrealista sèrie policíaca *Twin Peaks* (1990-1991), de David Lynch, ja nasqués congènitament barroca?

Tot i que *Artengo2000* està impregnada de teoria cinematogràfica i d'estudi del gènere, encara resulta més plausible que ens arribi no només a través del filtre de la televisió i les sèries americanes que han experimentat amb la tècnica de les històries per episodis de maneres sovint autoreferencials i plenes d'humor negre, com ara *Seinfeld* (1989-1998), *Curb Your Enthusiasm* (2000-actualitat) o *Louie* (2010-2015). *Artengo2000* també beu de moltes influències diverses relacionades amb el que el crític Jordi Costa ha identificat com a "posthumor" a Espanya, incloent-hi canals de YouTube i websèries fetes de manera independent, com els que han creat Canódro de Abandonado, Pioneros Siglo XXI i Venga Monjas.² Tanmateix, per què "passa" quan passa, una sèrie? La legió de fans incondicionals que va aconseguir la sèrie de detectius

sobre fenòmens sobrenaturals *The X-Files* (1993-2002), per exemple, va ser, en cert sentit, un fenomen de l'era Clinton? La conseqüència d'una colla de factors psichistòrics imperants als Estats Units durant la dècada de 1990? I per què justament ara, en el moment de l'aparició d'*Artengo2000* a Barcelona, es produeix el retorn de *Twin Peaks* (2017-)? De manera molt apropiada –fent més preguntes que no pas oferint respostes–, deixarem el final igual d'obert que en un episodi típic de qualsevol d'aquestes dues sèries.

Latitudes

¹ Vegeu Thomas Schatz, *Hollywood Genres: Formulas, Filmmaking, and The Studio System*, McGraw-Hill, 1981.

² Vegeu Miguel Iribar, "El posthumor, la tortilla deconstruïda de la risa", <http://www.jotdown.es/2014/12/el-posthumor-la-tortilla-deconstruïda-de-la-risa/>.

Magda Vaz (Montevideo, Uruguai, 1992) és graduada en belles arts (Universitat de Barcelona, 2016), i ha fet un curs de documental creatiu (Espai Francesca Bonnemaison, Barcelona, 2016). La seva pràctica artística explora els conceptes de malestar i banalització en un context sociopolític. Actualment cursa el màster de gestió cultural (Universitat Oberta de Catalunya), en l'especialització de polítiques culturals. El 2016 la Fundació Clavé de Tordera li va concedir una residència per produir *Si no tienes nada mejor en lo que trabajar*, que posteriorment va presentar al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB). El 2016 va participar en el seminari *The ass between two chairs*, organitzat per l'Escola Massana i la galeria Àngels Barcelona, durant el qual va realitzar un vídeo sobre la indiferència causada per l'excés d'informació sobre els esdeveniments polítics.

Camille Orny (Orléans, França, 1985) va estudiar enginyeria agrària a l'Institut Nacional de Recerca Agronòmica de Bordeus i durant un parell d'anys es va dedicar a la recerca científica en el camp de l'anàlisi d'imatges per satèl·lit per a la gestió dels recursos naturals al Centre Nacional d'Estudis Espacials de Tolosa de Llenguadoc, abans de continuar la seva formació en el camp de les humanitats. El 2015 va obtenir el grau de belles arts (Universitat de Barcelona), amb un treball de final de carrera que girava entorn de la representació del conflicte social en la narrativa audiovisual contemporània. Fa poc, ha acabat el màster d'estudis comparatius en literatura, art i pensament (Universitat Pompeu Fabra, 2016), amb una tesi sobre la relació entre actuació i *mise en abyme* en què compara les pel·lícules *Mulholland Drive*, de David Lynch, i *Kynodontas*, de Iorgos Lanthimos. El 2016 va participar a *Couching Fiction*, un projecte comissarial de Sergi Selvas per a Can Felipa Arts Visuals, i el 2014 el seu projecte *Bilugar* va ser seleccionat per a *Inter-accions. Post-Construcció*, organitzat per Mixité a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona (ETSAB) de la Universitat Politècnica de Catalunya.

El 2017 Vaz i Orny han estat finalistes del Concurs d'Arts Visuals Premi Miquel Casablanques en la categoria de projectes. *Artengo2000* és el seu primer projecte en col·laboració.